

เทวดา

บทที่ 26

เสกสิทธิ์มารับแต่เช้าและมาคนเดียว วันนี้พิมพ์สมรรู้สึกผิดสังเกตุจึงถามว่า “ธาตาไปไหนคะ เมื่อวานก็ไม่เห็น”

“เขาไปแล้ว”

“อ้าว ไปไหน”

เขายกไหล่ หลบหูหลบตาซ่อนพิรุณ

เขาจะเล่าได้ยังไง คินก่อนเมื่อขับรถกลับบ้านด้วยกัน เจ้าโจรกระจอกที่กตนาายสมจมน้ำพาพรรคพวกอีกหลายคนมาดักข่มทำร้ายหมายจะฆ่าปิดปาก เขาและ “บอดีการ์ด” ต่อสู้ป้องกันตัวอย่างปลอดภัยไปรุ่ง แต่การต่อสู้พัวพันที่ยืดเยื้อกินเวลายาวนานเกินกว่าที่พวกหมูโจรคาดหมาย ทำให้ตำรวจยกกำลังมาถึงและจับคนร้ายไปได้ทั้งหมด

ธาตา ที่แม้จะสะอาดสะอาดอันสวยสำราญ ถูกยืนยันว่าเป็นนายสมโจรร้าย...! และก็ธาตาอีกนั่นแหละที่ร้อนรนบอกให้เขาหลบออกจากวงต่อสู้เมื่อตำรวจมาถึง นอกจากเขาจะร้ายแล้วยังไม่มีประวัติต่างพร้อย จึงไม่ตกเป็นผู้ต้องสงสัย เขาตามมาพบคู่หูที่สถานีตำรวจ... ก่อนจากกัน ชายทั้งสองได้เข้ากระชับกระซิบกันชั่วครู่ คนใกล้ๆ ได้ยินแว่วๆ แต่ไม่ได้ใส่ใจ

“แล้วผมจะหาร่างใหม่”

ในวันรุ่งขึ้น นายสมหรือนายธาดาก็นอนตัวแข็งหัวใจไม่ตื่นอยู่ข้างๆ หนังสือสารภาพความผิดบาปที่เคยทำมากับพวกโจรทั้งหลายที่ถูกเอ่ยชื่อและความผิดไว้อย่างละเอียดชัดเจน

ตำรวจกำลังตามล่าพวกที่เหลือ.....!

พอถึงที่ทำงาน พิมพ์สมรก็ต้องปวดหัวกับเสียงของมารดาที่โวยวายมาทางโทรศัพท์

“กลับมาบ้านเดี๋ยวนี้ได้ไหมพริ้ม แม่มีเรื่องจะพูดด้วย”

“อะไรคะแม่ พริ้มเพิ่งถึงออฟฟิศเดี๋ยวนี้เอง”

“เพิ่งถึงก็มาเดี๋ยวนี้เลย ไม่อย่างนั้นแม่คงอกแตกตายแน่ๆ”

เธอต้องวิ่งไปลานงานเจ้านายอีกครั้ง

เธอพบพรรณศจिताซ่าเพราะร้องไห้พูดอย่างเจ็บอกเจ็บใจ

“คุณเสกพาผู้หญิงมานอนที่บ้าน บอกว่าเป็นเพื่อนกัน”

“อ้า อะไรกันอีกล่ะ ก็เมื่อเช้าคุณเสกยังรับพริ้มไปทำงานอยู่เลย”

“ไปรับจากไหน เราไม่ได้นอนที่บ้านคุณเสกหรือ” แม่เสียงเข้มจ้องหน้าลูกสาวคนเล็ก

“พริ้มไปนอนเป็นเพื่อนน้องเอกลูกของพี่เทพินสองคืนแล้วคะ รถพริ้มเสีย คุณเสกก็เลยไปรับจากบ้านนั้นไปส่งที่ทำงานแต่เช้าแล้วไม่เห็นเขาพูดอะไร พริ้มไม่รู้เลยนะที่ว่าคุณเสกพาใครไปนอนที่บ้าน”

พรรณศจิจรีดเสียงอย่างคับแค้น “พี่ก็ไม่รู้ พี่ไปถึงเมื่อเช้าเห็นคนที่บ้านทำท่าทางแปลกๆ บ้าสุขสันต์อีกๆ อักๆ รักลูกจนเสียคนปล่อยให้ทำอะไรตามใจชอบไปหมดทุกสิ่งทุกอย่าง”

“แล้วทำไมเราต้องไปนอนที่บ้านคนอื่นสิ ยัยพริ้ม พี่เขาวนให้คอยดูคุณเสก ทำไมพริ้มถึงทำตามพี่เขาขอร้องไม่ได้ เห็นไหมเพราะเราปล่อยปละละเลยเรื่องมันถึงได้เป็นอย่างนี้”

“อើย แล้วจะมาโทษพริ้มได้ยังไง พริ้มไม่เกี่ยวด้วยสักหน่อย”

“พริ้มต้องรับผิดชอบเรื่องนี้นะ” พรรณศจิจรีดเสียง

เรื่องที่ได้ฟังทำให้หญิงสาวรู้สึกเดือดปุดๆ มือไม้สั่นต่อหมายเลขโทรศัพท์ของชายหนุ่ม ยิ่งกับเขาจะรู้ ไม่ตอบรับเสียเฉยๆ

“ไป พี่พรรณ ไปบ้านนั้นกัน”

“พี่ไม่ไปหรอก ไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหนแล้ว” พี่สาวเธอได้แต่โวยวายคร่ำครวญ.....

พิมพ์สมรจึงต้องขับรถของพี่สาว บ่ายหน้าไปบ้านหลังใหญ่แต่ลำพัง พอเธอก้าวเข้าบ้าน เสียงร้อง “คุณพริ้มมาแล้ว” ก็ดังต่อๆ เหมือนเป็นสัญญาณเตือนภัย แม้แต่คุณสุขสันต์ก็หลบตาบวบ

“พริ้ม... กลับมาแล้วหรือลูก” เธอยิ้มเจื่อนทักทาย

สีหน้าหญิงสาวเอาเรื่อง “คุณเสกล่ะคะ คุณป้า...!”

“เสกอยู่... เอ้อ... อยู่ในห้องจะ.....”

“มีผู้หญิงอยู่ด้วยใช่ไหมคะ...!”

“พริ้ม ค่อยๆ พูด ค่อยๆ จากันนะลูก เสกบอกว่าผู้หญิงคนนี้เป็นแค่เพื่อนเท่านั้นไม่ใช่คนอื่น”

“พริ้มรู้จักเพื่อนคุณเสกเกือบทุกคนแหละค่ะ”

เธอพูดไปอย่างนั้นเอง ก็แม้แต่ตัวเสกสิทธิ์ก็กลายเป็นคนแปลกหน้าไปแล้ว แล้วเธอจะแอบอ้างว่ารู้จักเพื่อนเขาเกือบทุกคนได้ยังไง

เธอเคาะประตูห้องโครมๆ อีกครู่ร่างสูงใหญ่ที่มีสีหน้าเจื่อนจางก็เปิดประตู

“พริ้ม.....”

“คุณเสก วูบไปวูบมาแก่งจริงนะ เมื่อวานไปทานข้าวกับพี่เทพิน
เข้ารับพรឹมไปส่งทำงานแล้วรีบกลับมาหาใครที่นี่บอกมาซิ”

“พรឹม ใจเย็นๆ ซิ ธาดา...อ้อ คุณตาเป็นเพื่อนของผมจริงๆ นะ
ไม่ใช่อะไรอื่น”

เธอผลักร่างใหญ่ที่ยืนขวาง ทำให้เห็นคนที่ยืนทำท่าเขินอายอยู่
ข้างใน เป็นผู้หญิงสาวที่สวยงาม เจ้าหล่อนอยู่ในชุดเสื้อผ้าชิ้นเล็กๆ
กางเกงขาสั้นและเสื้อยืดสายเดี่ยวตัวสั้นเห็นหน้าท้องขาวนวลแบนราบ

พิมพ์สมร มองอีกฝ่ายทั้งตัว โกรธวูบๆ

“เป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่ไหนไหน...!”

“คือ... เอ้อ... คือว่า...”

“คุณเสกแย่มาก เลวมาก...”

เสียงเธอกลายเป็นสั้น ปรกกายตาเจ็บปวดร้าวราน ร่างเล็กๆ
หมุนวูบถลาลงบันได ชายหนุ่มก้าวตามติดๆ ทันกันที่ห้องข้างล่าง
พอจับแขนได้ก็ดึงเข้าหาจนร่างบางเซเข้าหาอ้อมอก วงแขนแข็งแรง
ยึดเธอไว้แน่น

“เดี๋ยวซิ พรឹม ฟังก่อน มันไม่ใช่อย่างที่พรឹมคิดหรอกนะ”

“ปล่อยนะ ไม่ต้องมาพูด พรឹมเกลียดคุณเสก...”

คนในบ้านโผล่หน้าออกมาทีละคนสองคนทำให้ชายหนุ่มจำใจ
ปล่อยร่างเล็กๆ ที่ดี้นรบนหนี เธอกลับไปขึ้นรถ ขับออกไปด้วยความเร็ว

“คุณตา” เดินตามออกมาเฝ้ามองที่หัวบันได

สีหน้าของ “เธอ” แคร่งขริม มองชายหนุ่มอย่างเป็นกังวล
ห่วงใย..... แบบเดียวกับที่นายธาดาเคยมองไม่ผิดเพี้ยน

เป็นครั้งแรกที่พิมพ์สมรร้องไห้อย่างอึดอัด ไม่เคยรู้สึกเจ็บปวด
อย่างนี้มาก่อน เมื่อก่อนเธอก็รู้ว่าเขามีเพื่อนหญิงมากมายโดยไม่
เดือดร้อน เดี่ยวนี้ไม่รู้จะทำไฉนเธอจึงรู้สึกบาดใจนักหนา

ภาพของชายหนุ่มที่เคยใกล้ชิดสนิทสนมกลับมาสิงสู่ใจ แล้ว
เมื่อไม่กี่วันมานี้เขามีท่าทีประหลาดกับเธอครั้งแล้วครั้งเล่าจนเธอเอ็ดตะโร
โววายวาท้งๆ ที่ลึกๆ ก็รู้สึกเหมือนถูกโยกคลอนจิตใจให้หัวนี้ไหวอย่าง
ประหลาด

เธอไม่เคยรู้สึกกับเขาอย่างนี้มาก่อน

คงเหมือนพรรณศจี... ที่บุคลิกใหม่ของชายหนุ่มทำให้จิตใจรวนเร
เหมือนขมย่นุชที่เลิกร่างกันไปก็หวนกลับมามีท่าทีจริงจัง แล้วยังเทพิน
ที่ความใกล้ชิดของเขาทำให้เธอกลับมีชีวิตชีวาคล้ายกับจะมีความหวัง
บางอย่าง

เกลียดนัก พ่อหนุ่มนักรักเจ้าเสน่ห์...!

เสียงโทรศัพท์พุกพาดังเรียก หมายเลขที่ปรากฏทำให้แอบอึ้งใน
หัวใจขึ้นวาบ แต่หญิงสาวก็ไม่ยอมรับสาย

“ตาบ้า...!”

รู้สึกเจ็บที่หูจี้จี้ จนต้องคลำดู แล้วเธอก็เกิดคิดถึงน้องเอกขึ้นมา
อย่างมากมาย

เธอกลับเข้าที่ทำงานเพื่อให้ตัวเองเลิกสนใจกับเรื่องต่างๆ
เจ้านายมีอาการล้งเลไม่แน่ใจเมื่อจะสั่งงาน แต่ที่สุดก็มอบหมายงานให้
ทำ หญิงสาวกลับมานั่งทำงานได้เป็นครู เสียงเพื่อนหญิงคุยกันและ
ความเหนื่อยล้ากายใจทำให้เธอเงยหน้าขึ้นฟัง

“หล่อด้วยเนอะ ไม่น่าเป็นโจรเลย”

“อ้อ แต่ถึงยังไงเค้าก็เป็นพระเอกตอนจบนะ ดูเถอะ ช่วยให้
ตำรวจจับผู้ร้ายได้ตั้งหลายคน”

“อะไรกันเธอ”

เพื่อนหญิงชี้ที่ภาพในหนังสือพิมพ์ เป็นภาพใบหน้านายธาดา
ที่นอนตายเหมือนคนหลับ

เธอมือไม้สั่นคว่าหนังสือพิมพ์ชิ้นมาอ่าน โจรชื่อนายสม ทำไ
หน้าตาเหมือนธาดายังกับแกะ! น้ำเสียงผู้หญิงที่เอ็ดอึ้งไล่ตามนาย
ธาดาในห้างสรรพสินค้าเมื่อวันก่อนย้อนกลับมาย้ำเตือน “...นี่มี
กลายเป็นคุณธาดาตั้งแต่เมื่อไหร่ ไอ้สมเอ๊ย ไอ้โจรหาร้อย...”

เสกสิทธิ์คบหาอยู่กับโจร...! เพราะเหตุนี้หรือเขาจึงไม่ยอมแจ้ง
ตำรวจเมื่อถูกบงการร้าย ซ้ำหลังจากที่เธอจ้างบอดีการ์ดให้มาติดตามตัว
เขาก็มักหลีกเลียงไม่ยอมใช้คนเหล่านั้น

เสกสิทธิ์กำลังทำอะไรอยู่...!

เธอฉวยกระเป๋าลูกเดินออกมา สวนทางกับเจ้านายที่เดินเข้ามา
จะสั่งงาน ที่ได้แต่ยิ้มค้าง... ตอบอนุญาตเมื่อเธอเอ่ยลาก่อนจะรีบปลีก
ตัวอย่างรวดเร็ว

หญิงสาวชะงักเมื่อเดินผ่านบริเวณรับแขก ก้อนกระดาษที่
ชายหนุ่มขยำโยนทิ้งยังนอนอยู่ในตะกร้าเพราะมันเป็นขยะชิ้นเดียวตรง
นั้น เธอหยิบออกมาคลี่ ภาพลายเส้น “เกมส์เด็กๆ” ที่ทั้งสอง
ผลัดกันขีดด้วยหมึกคนละสีเป็นรูปเหมือนประสาทราชวังหน้าตาแปลกๆ
ฆ่าเวลาเมื่อมานั่งรอเธอ

เธอถือมันติดมือมาด้วย

เพราะหญิงสาวกลับมาบ้านใหญ่อีกครั้ง ด้วยรถแท็กซี่ และยามรักษาการณ์เปิดประตูเล็กให้ เธอจึงผ่านเข้ามาข้างในโดยไม่มีใครสังเกตเห็น ครกที่หนึ่งหาอยู่ในห้องลุกขึ้นยืนต้อนรับ ได้ยินเสียงคุณสุขสันต์พูดโทรศัพท์แจ้วๆ เสียงสาวใช้คุยกันกุกกิก

เธอย่องขึ้นบันได อยากรู้กันว่าทำอะไรกันอยู่

พอเปิดประตูห้อง ภาพที่เห็นทำให้ชะงักงัน

ร่างสูงใหญ่ของชายหนุ่มและร่างสวยสมส่วนในเสื้อผ้าชิ้นเล็กๆ กำลังนั่งหันหน้าเข้าหากัน ท่าทีครุ่นคิดนั่งค่อมหลังประสานปลายนิ้ว วางข้อศอกไว้บนหน้าขา เป็นลักษณะอาการที่เธอเคยเห็นมาก่อน ทั้งสองเงยหน้าขึ้นมองเธอ

“พรีม...”

เธอเสียงสั้น “คุณเสก บอกชื่ว่าคุณรู้จักธาตาดำได้ยังไงและผู้หญิงคนนี้เป็นใคร”

“เรื่องมันยาวนะ พรีมต้องใจเย็นๆ ผมตั้งใจจะเล่าให้ฟังอยู่แล้ว”

‘คุณดา’ ลุกขึ้นยืน “นั่งก่อนซิอะ” เสียงเธอหัว...!

“คุณ...” เธอมองสาวสวยตรงหน้าอย่างแปลกใจ

“นี่ไม่ใช่ผู้หญิงจริงๆ หรืออะ แบบว่า....” เธอยกไหล่ “ฉันอาศัยร่างผู้หญิงไม่ได้หรอกอะ เพราะว่ามันจะทำให้ตบะเดชะเสื่อมถอย เจ้าของร่างนี้กินยานอนหลับเกินขนาดจนตายเพราะถูกแฟนทิ้ง ฉันเลยต้องขออาศัยใช้ร่างเขาชั่วคราว”

คนฟังตาค้าง บ้าอีกคนหรือนี้...?

“ธาตาดำ...เอ้อ คุณดา ให้ผมเล่าดีกว่า...” เสกสิทธิ์ อ้อมแอ้ม

คุณดายกไหล่กลับนั่งลงในท่าเดิม ทั้งขยับนิ้วมือที่ประสานกันไปมา ถอดแบบจากเสกสิทธิ์และสหายคนเดิมที่มาอยู่ได้ไม่กี่วันก็ตายจากไปไม่ผิดเพี้ยน

“เมื่อหกวันที่แล้ว... เอ้อ ผมหมายถึงหกปีมนุษย์นะพรีม เทพธาตาดำถูกกำหนดให้มาจุติเป็นทารกในครอบครัวของคนบุญ เด็กคนนี้จะบวชตั้งแต่ยังเล็กตามคุณตาของเขาซึ่งก็เป็นสมมุติเทพมาจุติเช่นกัน แล้วพอโตขึ้น เขาจะเป็นพระสงฆ์สมณะศักดิ์สูงช่วยนำมนุษย์สู่ทางสว่าง....”

เรื่องที่ได้รับฟังนอกจากทำให้เธอตาค้างแล้วยังอ้าปากค้างด้วย

คนเล่าชำเลื่องมองอย่างคะเนท่าที น้ำเสียงที่เล่าต่อไม่มั่นใจในตัวเองเสียเลย

“แล้ว...เอ่อ...เกิดเรื่องผิดพลาดทางเทคนิค เทพอสุร หนีจากที่คุมขัง ชิงจุติในร่างทารกคนนี่ก่อน เอ่อ... เบื้องบนก็เลยส่งเรามา...”

เธอท้าวเอวเอียงคอถาม “อ้อ จันหรือ ส่งให้มาทำอะไรทราบ”

“ให้มาแก้ไขให้ถูกต้อง ไม่อย่างนั้นมนุษย์จะเดือดร้อนไปทั่ว”

“คุณเสก...!” เสียงตวาดแว๊ดทำให้ชายหนุ่มเงยเสียงทันใด “เลิกตลกได้แล้ว พรีมกำลังซีเรียสรู้ไหม”

ชายจริงหญิงไม่แท้มองหน้ากันแล้วพร้อมใจกันส่ายหน้าเหมือนอับจนปัญญา

“พรีมไม่เชื่อใช่ไหม”

“เรื่องตลกปัญญานี้ผมพวกนี้ไปเล่าให้น้องเอกฟังยังไม่ได้ผลเลย พรีมจะบอกให้”

“พรีม เอกชัยคือเด็กคนนั้น”

“เลิกบ้าได้แล้ว พรีมไม่ฟังละ คุณเสกจะบ้าผู้หญิง จะเบี่ยงเบนมั่วกับ...” เธอชะงักคำพูดมองหน้า ‘คุณดา’ ก่อนจะสะบัดหนี “จะยังงี้ก็ตามเถอะ พรีมไม่สนใจอีกแล้ว ไม่ต้องมาเสียเวลาสร้างเรื่องไร้สาระมาหลอกพรีมหรือ”

ชายหนุ่มคว่ำแขนไว้ “พรีม ที่ผมต้องเล่าเรื่องนี้เพราะว่ามันเกี่ยวกับพรีมด้วย อย่าไปเกี่ยวข้องกับเอกชัยอีก เขาไม่ใช่เด็กเล็กๆน่ารักอย่างที่พรีมเข้าใจ เขามีอันตรายมากจริงๆ”

เธอหันมาแหวโล่อย่างหมดความอดทน

“แล้วยังไง ไนเมื่อเขาเป็นอสุรร้ายแล้วทำไมเบื้องบนไม่ชี้หนิ้วเบรียงให้เขากลายเป็นคนดี หรือไม่อย่างนั้น ทำไมไม่ลากเอาวิญญาณร้ายออกไปแล้วให้สมมุติเทพนามว่าคุณหนูธาตาดำเข้าไปสิงสถิตย์อยู่แทนละคะ หรือว่าเบื้องบนไม่รู้จักริธีทำอะไรง่าย ๆ”

“นั่นมันไม่ใช่ขั้นตอนที่ถูกต้อง....”

“เฮอะ...” เธอเหลืออดเหลือทน ยกมือห้ามไม่ให้เขาพูดต่อ “พรีมจนปัญญาแล้ว พรีมจะไปจากที่นี่ละ”

พอหันกลับก้าวเดิน เธอก็เจ็บจี๊ดที่หูจนเผลอยกมือขึ้นลูบ แล้วเธอก็คิดถึงเด็กชายขึ้นมาอย่างจับจืดจับใจ

ใบหน้าที่หันขวับกลับมาแสดงความโกรธเกรี้ยว ประกายตาแวววับ

“อย่ายุ่งกับน้องเอกของพรีม เข้าใจไหม...!”